

HỒI 461

Mệnh Trung Hữu Số

Lạc Thọ nằm giữa hai nhánh sông Đà Thủy và Chương Thủy, là sơn thành nổi tiếng nằm ở Bắc Cương, kiểm soát cả một vùng rộng lớn cùng giao thông trên hai nhánh sông và thượng du kênh Vĩnh Tế lại nằm trên con đường dẫn đến Ngự Dương và Sơn Hải quan nên có vị trí địa lý khá quan trọng. Bốn góc tường thành liên lạc, kiên cố hùng vĩ, được gạch đá cực kỳ chắc chắn xếp ngoài, gia tăng khả năng phòng vệ cho lầu canh, đồng thời dẫn nước từ khe núi vào, bên trong tạo thành các con lạch, bên ngoài tạo thành hào nước bảo vệ thành. Vùng xung quanh đồi núi chập chùng, so về khí thế các thành lớn bình thường trên bình nguyên thật sự không thể sánh bằng. Cho dù quy mô chỉ bằng phân nửa của các đại đô như Lạc Dương, Trường An, nhưng có khí thế hoành tráng, để lại cho người ta ấn tượng sâu sắc. Đồi núi bao bọc trùng điệp, núi sông tiếp giáp, gập ghềnh hiểm trở, không thẹn là mảnh đất trứ danh của vùng biên giới.

Trong thành chợ búa sầm uất, nhà cửa san sát, lầu các ngoảnh vào nhau. Hai gã tới Lạc Thọ đúng vào ngày Trùng Nhị, thời tiết đã bớt lạnh, tuyết tan khiến cây cối khắp thành xanh tươi, một dải đất đai tươi đẹp lúc xuân về.

Nhờ thanh thế của Hạ quốc như mặt trời đang lên, thương nghiệp Lạc Thọ phát đạt, trở thành trung tâm chính trị, kinh tế và văn hóa của Bắc Cương. Dọc theo hai dòng sông lớn và kênh Vĩnh Tế, Đâu Kiến Đức xây thành lũy, rồi làm đường nối liền với Lạc Thọ, tạo thành một hệ thống giao thông xuyên suốt các sông ngòi, tăng thêm tầm quan trọng về mặt chiến lược và kinh tế.

Con đường quan trọng nhất trong thành quan trọng Nam Bắc đại nhai và Đông Tây đại nhai nối liền bốn cổng thành, chính giữa là nơi tọa lạc Hạ cung, những con đường còn phân bố theo kiểu giao nhau thành chữ thập.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ẩn mình trong xe sản phẩm của một đoàn nông dân, trốn thuế thân mà lên vào thành. Rồi theo lời chỉ dẫn của Lưu Hắc Thát, đến phía trước một căn nhà lớn ở phía bắc thành, chỉ thấy ngoài cửa được canh gác nghiêm ngặt, nhân vật giang hồ ra vào không ngớt, náo nhiệt vô cùng, rõ ràng Trác Kiều rất được lòng người bản địa.

Tâm tình hai gã khá hưng phấn, đi đến cửa ngoại viện, một đại hán đứng canh cửa nhìn thấy hai gã liền mừng rỡ, Khấu Trọng biết hẳn đã gặp bọn gã, vội vàng ngăn không để hẳn kêu tên: "Lần này bọn ta muốn giữ bí mật hành tung, đại tiểu thư có nhà không?"

Đại hán dẫn dò người kẻ bên vài câu, rồi dẫn hai gã vào trong, vừa đi vừa nói: "Đại tiểu thư hành động bất tiện, tiểu nhân dẫn hai vị nhân gia vào nội đường gặp thẳng đại tiểu thư. Ài! Hai vị đại gia đến lúc này thật hay. Đám huynh đệ bọn tiểu nhân đều vô cùng ngưỡng mộ hai vị."

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng giật mình, Từ Tử Lăng lo lắng hỏi: "Tại sao đại tiểu thư cử động bất tiện? Đã xảy ra chuyện gì?"

Đại hán hoàn toàn xem bọn hắn như là người của mình, hạ giọng than thở: "Đại tiểu thư bị phục kích ở biên giới trúng thương nơi đùi, lại mất mát nhiều huynh đệ, bởi thế tâm tình rất tệ. Ài! May mà hai vị đại gia đến đây, có thể sớm lấy lại công đạo cho chúng tôi."

Song mục Khấu Trọng sát cơ đại thịnh, phần nộ nói: "Kẻ nào dám làm chuyện đó? Đồ gia sao rồi?"

Đại hán đau xót: "Đồ gia vì cứu tiểu thư, bị thương nặng hơn, những chuyện khác để đại tiểu thư chính miệng nói với hai vị đại gia."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngăn người, nên biết Đồ Thúc Phương những năm gần đây cầm đầu đám cao thủ của Trác Nhượng, võ công cao cường, thủ pháp điểm huyết tiết mạch của hai gã chính học từ ông ta, luôn tỏ ra hiệu dụng. Nếu ông ta mà cũng bị trọng thương, ắt thực lực của địch nhân không thể coi thường. Vả lại thủ hạ của Trác Kiều toàn là thân binh tinh nhuệ cũ của quân Ngõa Cương, các bang hội ô hợp bình thường không thể sánh bằng, lần này ném mùi đau thương như vậy, có thể thấy địch nhân lợi hại thế nào.

Khấu Trọng bỗng nhiên lúng túng hỏi: "Sở Sở cô nương không chuyện gì chứ?"

Từ Tử Lăng giờ mới nhớ đến Sở Sở, tỳ nữ thân cận xinh đẹp của Trác Kiều, hình ảnh những năm ở trong phủ đại long đầu ở Huỳnh Dương cùng Sở Sở và đám tỳ nữ trẻ tuổi ném tuyết vui đùa hiện về trong óc.

Đại hán đáp: "May mà Sở đại thư phải chăm sóc Lăng Trọng thiếu gia, không có đi theo."

Ba người vừa mới đến trước thềm nội đường, giọng nói đầy phẫn nộ của Trác Kiều từ trong vang lên: “Đồ vô dụng, chuyện nhỏ xíu như vậy mà cũng làm loạn xạ hết cả lên, cút hết cho khuất mắt ta.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe giọng nói của nàng vẫn đầy đủ trung khí, hỏa khí mới yên tâm, lòng dậy lên niềm hân hoan gặp lại sau bao năm xa cách, vội vàng gia tăng cước bộ, bước lên bậc thềm vào.

Năm hán tử đang gằm đầu xụ mặt đi ra, đụng ngay ba người bước vào, trong năm người có ba kẻ nhận ra Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, liền tươi sắc mặt, một người hô lớn: “Đại tiểu thư! Khấu gia và Từ gia đã đến!”

Giọng nói của Trác Kiều vang lên: “Cái gì mà Khấu gia, Từ gia, có phải hai tên tiểu tử đã tới không?”

Bọn đại hán thấy Trác Kiều không khách khí với hai vị cao thủ danh chấn thiên hạ như thế, vừa ngượng nghịu vừa mừng rỡ.

Hai gã cố nén lòng quan tâm, cùng bước vội vào trong, bọn hán tử vội vàng đi theo sau, huyên náo ồn ào một phen, bầu không khí trở nên sôi nổi.

Trác Kiều nửa nằm nửa ngồi trên giường, sau lưng có bốn tráng hán, một chân tiểu thư ác khẩu này băng bó như giò heo, trong phòng nồng nặc mùi rượu thuốc, nét mặt trắng nhợt do mất máu, nhưng tinh thần vẫn minh mẫn, không mất đi khí thế của người đứng đầu.

Thấy đúng là hai gã đến viếng thăm, nàng quát lớn: “Hai tên tiểu tử chết giẫm ở đâu, hôm nay mới biết đường đến gặp ta, có tin ta chặt cái chân chó của các ngươi không?”

Khấu Trọng cúi xuống tận đất vái chào, cung kính nói: “Đại tiểu thư mắng đúng lắm, hai tên chết tiệt này đến viếng thăm, xin đại tiểu thư thứ tội.”

Từ Tử Lăng hấp tấp tiếp lời: “Vết thương ở chân đại tiểu thư...”

Trác Kiều trừng mắt nhìn gã, cắt lời: “Yên tâm đi! Trác Kiều ta há dễ dàng bị chết thế.”

Khấu Trọng hỏi: “Thương thế Đồ công thế nào?”

Trác Kiều nói: “Ông ta đương nhiên cũng chưa chết. Hai tên tiểu tử các ngươi đến thật đúng lúc, ta muốn hai ngươi giết ba người cho ta.”

Rồi ánh mắt quét sang đám đại hán đứng sau lưng hai gã đang cười cầu tài, quát: “Các ngươi đứng đó nhe răng làm gì, muốn ăn đòn chắc? Cút hết cho ta, tưởng bọn hán đã tới các ngươi có thể ăn bám à? Không tiện nghi thế đâu, đi ngay.”

Cả đám đó vội vàng ra ngoài.

Trác Kiều lại quay sang quát bốn hộ vệ sau lưng: "Các người cũng biến đi, có hai huynh đệ của ta ở đây, ai dám đến đây hành thích."

Nội đường chỉ còn lại ba người, Trác Kiều cho phép hai gã ngồi xuống hai bên.

Khấu Trọng hỏi: "Đại tiểu thư muốn chúng tôi giết ai?"

Trác Kiều trầm ngâm chốc lát, ngữ khí mềm hẳn: "Nghe nói các người đã mất Dương Công Bảo Khố, sao vô dụng thế?"

Khấu Trọng không dám dối nàng, hạ giọng giải thích rõ ràng.

Trác Kiều rõ ràng rất mừng cho bọn gã, gật đầu nói: "Vậy được rồi! Tiểu Trọng người phải biết tranh thủ, chớ nên để bọn tham quan cự Tùỵ đoạt được thiên hạ."

Hai gã trước mặt Trác Kiều chỉ có biết gật đầu, do quan hệ của Tổ Tổ và Tiểu Lăng Trọng, bọn gã vốn là thân nhân của nàng.

Bỗng nhiên hai mắt Trác Kiều đỏ au, nghiêng răng cắn phẫn: "Phen này ta thua thê thảm, mất mười lăm huynh đệ đã theo ta nhiều năm, lại mất một chuyến hàng, phải bồi thường."

Lần này đến phiên Từ Tử Lăng cũng phải nổi nóng, trầm giọng hỏi: "Cuối cùng thì ai gây ra? Bọn này sẽ thay đại tiểu thư lấy lại công đạo."

Trác Kiều lại phát cáu, giận dữ nói: "Trên đời này làm gì có công đạo mà nói! Quả đấm ai cứng kẻ đó có thể hoành hành. Kể đầu tiên cần giết chính là 'Bá Vương' Đỗ Hưng, ta muốn các người nhổ tận gốc rễ Bắc Bá bang, nếu không đừng mở cái miệng thối trước mặt ta." Đoạn liền mồm tuôn ra một tràng mắng chửi thô lỗ, hai gã nghe mà đỏ mặt.

Bọn gã từ miệng Trác Kiều, mới chứng thực quả có một kẻ tên Đỗ Hưng chứ không phải Quân Bình bịa đặt.

Khấu Trọng nói: "Là người của Đỗ Hưng phục kích đại tiểu thư?"

Trác Kiều không vui: "Trên thảo nguyên tối đen, ta làm thế nào biết rõ kẻ nào bất thần tấn công bọn ta? Bất quá nếu không phải Đỗ Hưng, thì là Hồ Diên Kim, tên mã tặc đứng đầu của Khiết Đan, còn có Hàn Triều An của Bạch Cao Lệ, còn ai khác ngoài ba tên đó. Ta muốn các người lấy đầu ba khốn này đem về cho ta."

Khấu Trọng dù biết sự việc không đơn giản, vẫn vỗ ngực nói: "Chuyện này cứ giao cho hai hảo huynh đệ chúng tôi gánh. Số hàng hóa đại tiểu thư mất, chúng tôi sẽ bắt bọn chúng phải nộp ra."

Trác Kiều không hề khách khí: "Vậy thì sớm lên đường đi! Số da dê thượng hạng này ta mua từ Hồi Hột, lẽ ra ít nhất cũng kiếm được mấy ngàn lượng hoàng kim. Bây giờ không những không có hàng giao cho người ta, mà phải trả thêm tiền, tức chết ta thôi!"

Từ Tử Lăng nói: "Sáng mai chúng tôi sẽ khởi hành, tối nay phải tính kế lâu dài, chúng tôi muốn gặp Đồ công và Tiểu Lăng Trọng trước đã." Trác Kiều gật đầu nói: "Ta cũng cần sắp xếp cho chuyến lên phía bắc của các ngươi."

Lúc ăn tối Nhiễm Tọa đến nói rằng Đồ Thúc Phương bị thương nhiều chỗ nhưng trí mệnh nhất là trúng một chưởng ở bả vai, đã thương tổn trầm trọng đến lục phủ ngũ tạng, khiến ông ta phải nằm trên giường một thời gian dài. Thấy hai gã đến, ông ta cảm thấy được an ủi, nhẹ lòng đi nhiều. Ông ta hiểu rõ tính cách Trác Kiều, nếu không phải vết thương ở đùi khiến đi lại khó khăn, đã sớm dẫn người quay lại Bắc Cương tìm địch nhân tính sổ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều biết cần nhắc nặng việc, dù rất muốn gặp Tiểu Lăng Trọng, bảo bối trong lòng bọn gã, song vẫn đến trị liệu vết thương cho Đồ Thúc Phương trước. Khấu Trọng dùng đến "Thần châm", cộng thêm Từ Tử Lăng trợ lực, mất hơn nửa thời thần mới trị liệu xong các kinh mạch bị thương, để đảm thông các đường khí bị tắc nghẽn của Đồ Thúc Phương.

Trường Sinh chân khí của bọn gã đích thực không tầm thường, trị liệu nhanh chóng, mới áp dụng một lần, Đồ Thúc Phương đã đỡ hẳn, thấy hai gã đỡ mình tựa vào đầu giường bèn nói: "Lần này bị tập kích, bọn ta thật sự tổn thất trầm trọng, đại thương nguyên khí, sinh ý cũng bị ảnh hưởng sâu xa. Thảm thương nhất là không dám cho người ngoài biết, nhưng giấy không gói được lửa, đến lúc vỡ lở, ắt danh dự của Nghĩa Thắng Long chúng ta tổn bao công sức mới tạo lập được sẽ tan tành."

Khấu Trọng an ủi: "Đồ công chớ lo, bọn này thế nào cũng sẽ nghĩ ra cách đoạt lại số da dê. Ail Hy vọng đám tặc tử đó chưa bán hết."

Đồ Thúc Phương kinh ngạc nói: "Đại tiểu thư không nói cho các ngươi, Đỗ Hưng đã ra giá với bọn ta, muốn chúng ta lấy năm ngàn lượng vàng đổi lấy tám vạn tấm da dê về à? Nói thẳng ra, ngay cả nếu mọi việc suôn sẻ, tối đa chúng ta chỉ kiếm được trên dưới hai ngàn

lạng. Bây giờ thêm cả tiền chuộc, ít nhất cũng mất gần vạn lạng vàng. Làm sao chúng ta gánh nổi."

Con số này thật sự quá lớn, tương đương một phần mười số vàng trong Dương Công Bảo Khố.

Từ Tử Lăng phản nộ: "Đúng là ép người quá đáng."

Khấu Trọng nói: "Da dẻ trong tay Đỗ Hưng, dĩ nhiên là hãn phái người đi cướp về. Bây giờ lại đến làm tiền, còn có thiên lý sao?"

Đồ Thúc Phương nói: "Phải Đỗ Hưng cướp hay không, vẫn còn khó nói. Ngoài mặt hãn và Nghĩa Thắng Long chúng ta đến giờ này quan hệ không tệ, mà mỗi lần bị cướp mất hàng hóa, hãn đều đứng giữa hòa giải rồi kiểm chác, nhưng đòi những năm ngàn lạng thì đích thực là mồm sư tử mở lớn quá rồi, đại tiểu thư vì chuyện này mà giận suốt hai ngày liền không ngủ."

Khấu Trọng nói: "Đỗ Hưng có biết quan hệ giữa đại tiểu thư và chúng tôi hay không?"

Đồ Thúc Phương trầm ngâm: "Điều này thật khó nói."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, loáng thoáng cảm thấy sự việc không đơn giản như tưởng tượng, rất có thể đây là một hành động nhắm vào hai gã.

Từ Tử Lăng hỏi: "Có phải Đỗ Hưng được người Đột Quyết chống lưng không?"

Đồ Thúc Phương gật đầu: "Người Đột Quyết và người Khiết Đan đều chống lưng cho hãn. Nhưng quan hệ giữa hãn và Hô Diên Kim của Khiết Đan mật thiết hơn một chút, suốt dải Sơn Hải quan, lực lượng của người Khiết Đan tập trung lại còn mạnh hơn Đột Quyết, đặc biệt Đột Lợi và Hiệt Lợi đang đấu đá không ngừng, người Khiết Đan mặc sức hoành hành, dân buôn bán ngoài quan ngoại đều nhìn theo sắc mặt bọn họ mà hành sự."

Khấu Trọng nhớ lại chuyện vương tử Quật Ca của Khiết Đan bị mình đánh cho phải rút giáp quảng binh khí chạy trốn, trong lòng cảm thấy bất an, Trác Kiều rất có thể bị chính mình liên lụy. Lấy lại công đạo cho nàng là chuyện nghĩa bất dung từ.

Từ Tử Lăng trầm giọng: "Đây có thể là hành động của Hương Ngọc Sơn nhắm vào bọn này, cũng chỉ có hãn biết rõ quan hệ giữa bọn này và đại tiểu thư."

Đồ Thúc Phương giật mình: "Hương Ngọc Sơn! Ta nào nghĩ hãn giở trò bên trong, hãn... hãn có ảnh hưởng lớn đến thế à?"

Khấu Trọng đem chuyện Hương Ngọc Sơn trở thành đệ tử Triệu Đức Ngôn, và ân oán của bọn gã với người Đột Quyết và Khiết Đan ra giải thích ngắn gọn.

Đồ Thúc Phương nói: “Xem ra các người không phải đoán vô căn cứ, nhớ lại tình huống lúc bấy giờ, địch nhân thật sự có ý định bắt đại tiểu thư, may mà ta và đám huynh đệ liều chết cứu thoát, nương vào bóng đêm trên hoang mạc chạy trốn. Bây giờ bọn chúng yêu cầu vàng ròng, chính là một kế liên hoàn, buộc chúng ta không thể trả nổi tiền, phải cầu cứu các người.”

Khấu Trọng nghiêng răng: “Hảo tiểu tử, ta không tới kiếm chuyện với người, người lại nghĩ kế đối phó ta. Khấu Trọng ta không giết người thề không làm người.”

Đồ Thúc Phương can ngăn: “Đã biết rõ là cái bẫy, các người tuyệt không thể bước vào.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Giờ này thì ngược lại, bây giờ cho dù trước mặt là núi đao chảo dầu, bọn này cũng phải xông vào.”

Khấu Trọng cười nói: “Đồ công yên chí, động binh dùng mưu, chúng tôi tuyệt sẽ không sinh cái dũng của kẻ thất phu, hướng chi Đột Lợi thân thiết với chúng tôi, từng là chiến hữu đồng sinh cộng tử.”

Đồ Thúc Phương hân hoan: “Nếu Đột Lợi chịu ngã về phe các người, đương nhiên lại là chuyện khác.”

Hai gã trầm nghĩ, cho dù không có Đột Lợi giúp đỡ, chuyện như thế này vẫn không thể không lo tới.”

Đồ Thúc Phương lộ rõ vẻ mệt mỏi, hai gã không dám quấy rầy ông ta nghỉ ngơi, lại muốn đi gặp Tiểu Lăng Trọng, bèn cáo từ rồi đi ra.

Một tiểu tử trẻ tuổi tên Nhậm Tuấn, mặt mũi thông minh, là ái tướng tâm phúc của Trác Kiều, theo lệnh nàng luôn luôn theo sau hai gã. Thấy hai gã đi ra liền nói: “Tiểu tử lập tức dẫn Khấu gia và Từ gia đi gặp Lăng Trọng thiếu gia.”

Khấu Trọng đặt tay lên vai hắn: “Người nghe qua cái tên Mỹ Diễm phu nhân chưa?”

Nhậm Tuấn ngẹn ngào vì được ân sủng, liền gật đầu: “Đương nhiên đã nghe qua. Ở Bắc Cương, bà ta có thể nói danh tiếng vang xa, lúc nào chả có một lô một lốc bám váy. Nhưng hành tung bà ta bất định nên số thật sự gặp qua bà ta không nhiều.”

Ba người đi qua khu vườn, đến hậu viện.

Từ Tử Lăng lại hỏi: “Bà ta là người Hán?”

Nhậm Tuấn đáp: "Nghe nói bà ta là người Y Ngô tộc, võ công cao minh phi thường, không phải hai vị thiếu gia có mắc mưu gì với bà ta chứ?"

Khấu Trọng dừng lại nói: "Bây giờ thì chưa, sau này rất khó nói. Ta muốn nhờ Tiểu Tuấn thay chúng ta làm một chuyện."

Nhậm Tuấn hớn hỏ: "Xin Khấu gia cứ nói."

Từ Tử Lăng nói: "Người biết rõ tình huống của Bình Diêu không?"

Nhậm Tuấn kính cẩn đáp: "Thường những người bán buôn mậu dịch đều biết Bình Diêu, là thành thị giàu có nhất của Thái Nguyên, người Bình Diêu quyết đoán lại thêm can đảm mạo hiểm, buôn bán rất giỏi."

Khấu Trọng nói: "Trong ba đại thương hiệu của Bình Diêu có Ủy Thịnh trường. Lão bản của Ủy Thịnh trường có phải là họ Quản hay không?"

Nhậm Tuấn nói: "Chủ nhân của Ủy Thịnh trường là Lý Tính, nghe nói có quan hệ thân thích với Lý Uyên."

Khấu Trọng quay sang Từ Tử Lăng cười khố: "Quả nhiên không ngoài dự đoán, đã trúng gian kế của lão chết tiệt."

Từ Tử Lăng thần nhiên: "Ngày tháng còn dài, dù sao đi nữa chúng ta cần đến Sơn Hải quan, xem Quản Bình còn có trò gì."

Khấu Trọng nhoẻn cười: "Không phản đối cùng đi chung với tiểu đệ nữa à?"

Từ Tử Lăng bật cười: "Khấu Trọng người từ lúc nào tâm địa nhỏ nhen thế, tính toán từng chút một."

Khấu Trọng thở dài: "Mùi vị bị huynh đệ của mình gây tổn thương không biết sẽ khó chịu thế nào, có cơ hội dĩ nhiên phải bắn trả lại một mũi tên thôi."

Nhậm Tuấn đi giữa nghe mà không hiểu gì, nhưng vẫn cảm nhận được tình ý huynh đệ vô cùng thâm sâu của hai gã.

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai Nhậm Tuấn, chỉ vào tòa nhà phía trước mặt có rừng vây quanh, nói: "Tiểu Lăng Trọng ở trong đó?"

Nhậm Tuấn gật đầu, Khấu Trọng lại bảo: "Người không cần theo chúng ta vào, ta muốn người đi điều tra một việc, Đại Đạo Xã do nhị đương gia Phùng Bạt cầm đầu, áp giải một lượng hàng hóa lớn của các thương gia Bình Diêu đến Lạc Thọ. Tiểu Tuấn đi xem khi nào họ

đến, thương hiệu nào của Lạc Thọ có hàng hóa gửi nhờ, biết được hàng gì càng tốt, bọn ta ở đây chờ tin tốt của ngươi.”

Nhậm Tuấn có thể ra sức vì hai gã, cảm thấy rất vinh hạnh, nhận lệnh lui ra.

Khấu Trọng đặt tay lên vai Từ Tử Lăng, mỉm cười: “Đúng là số mạng, ngươi không muốn cùng ta đi xem phong cảnh Quan ngoại cũng không được.”

Từ Tử Lăng cười khố: “Ta chấp nhận số mạng rồi!”

Hai gã nhìn nhau cười, rồi cất bước.

- o O o -